

EDO BRUNNER

FERRARI 599

Elke maand laat acteur en presentator Edo Brunner zich ontmaagden in heel dikke – pardon, exotische en bijzondere auto. Deze keer zijn eerste Ferrari-rijervaring

WAT MOET JE ZEGGEN ALS EEN TIEN-tallen jaren gekoesterde jongensdroom uitkomt? Ik weet het niet. Ik ben er stil van. Ik was eigenlijk altijd hartstikke gelukkig met mijn leven. Ik heb leuk werk, en toffe vrienden en collega's waarvan er een paar zijn met wie ik mijn autoliefde kan delen. Want dat is in het acteurs- en presentatorwereldje eigenlijk niet heel vanzelfsprekend. Ik heb de leukste vriendin van de wereld, wat wil je nog meer? Het is die leegte, dat altijd aanwezige gevoel dat je pas een compleet mens kunt zijn als je ooit in een Ferrari hebt gereden, al is het maar *meegereden*.

Ook was ik in het verleden extra gevoelig voor prijsvragen of loterijaanbiedingen of boekenclublidmaatschappen als er maar als beloning of prijs een dagje Ferrari-rijden werd aangeboden. Nooit ben ik erop ingegaan, ik was voorbestemd om ooit in zo'n kar te mogen rijden - ik wist het gewoon zeker, gewoon even afwachten, zei ik dan tegen mezelf, later. Maar de leegte bleef maar knagen, niet overdreven, niet veront-rustend, maar net genoeg om elke keer als ik een Ferrari zag, stil te blijven staan. Daar neem ik altijd de tijd voor, of het nu uitkomt of niet, als ik lopend ben, of ik stap van mijn fiets af als ik op de fiets zit, of ik doe het raampje van m'n auto open als ik in een auto zit. Alles om even te luisteren naar dat Ferrari-geluid, dat onmiskenbare gebrul met die hoge huil er doorheen verweven. Heerlijk. Elke keer weer. Zelfs mijn vriendin begint het een beetje te snappen. Leuk hè?

Statistisch gezien hebben ongeveer 16.999.000 op de 17.000.000 Nederlanders geen Ferrari. Dan is het niet echt een schande als jij er ook geen hebt. Maar wel een beetje jammer.

In mijn gedachte was de dag dat ik voor het eerst in een Ferrari zou rijden altijd zonnig met een blauwe lucht. Gek hè? En in mijn geestesoog zou ik in een 328 Magnum-Ferrari stappen, omdat dat de meest toegankelijke is. Om te kopen, te lenen, te huren, of iets dergelijks. Maar ook omdat ik ooit eens even in een 328 mocht zitten

en kijken - alleen kijken, verder niks - dus in dat type Ferrari zie ik mezelf altijd zitten als ik erover fantaseer. Opgefrommeld tussen stoel en stuur met het targadakje eraf.

Dat paste overigens net – niet riant, maar het ging. Want met mijn lenige, ranke lijf kan ik me tot nu toe in bijna elke auto frommelen. Behalve dan in een Westfield, dat was echt niet te doen. Niet zozeer dat ik er niet in paste, want dat ging wel: 'Zuigend', zou een timmerman gezegd hebben. Maar het rempedaal was zo hoog dat ik, als ik tijdens het rijden een keer zou hebben moeten remmen, wat zomaar zou kunnen met al die stoplichten tegenwoordig, ik geheid zou crashen omdat ik met mijn knie tegen de onderkant van het dashboard klem zou komen te zitten. Je begrijpt dat ik dat verder maar gewoon eens niet heb geprobeerd; ik heb de Westfield laten

ten, na vijf minuutjes rijden merkte ik dat ik ontspannen mijn linkerarm op het 'raamkozijn' legde. Nu wist ik zeker dat de 599 en ik vrienden zouden worden.

Je zou kunnen zeggen dat het onmogelijk was om én in een dag én in Nederland het volle pond uit die auto te halen. Nu moet ik zeggen dat het echt zo'n winterse zaterdag was: zonnetje, strak blauwe lucht, een frisse oosterbries, koud en zo'n vorstig, wit glimlaagje op het asfalt. Ik moest uitkijken met al die paardenkrachten. Want je moet er niet aan denken om zo'n kar van een slordige drieëneenhalve ton aan gort te rijden. Au! Dus heb ik me iets meer geconcentreerd op wat er nog meer komt kijken bij Ferrari-rijden.

Laat ik om te beginnen zeggen dat, toen ik een weekje voordat ik in deze bak mocht rijden voor het eerst een 599 aanschouwde,

'Beste mensen, tjeft-donderstraal toch op van die linkerbaan als je er niks te zoeken hebt, ga modderfokking rechts rijden met al die trutautootjes'

staan. Ook wel een beetje jammer eigenlijk.

Gisteren was het dan eindelijk zover! Jazeker! De fijne mensen van Ferrari Nederland en Ferrari Europa en Ferrari Modena Italië hebben in al hun wijsheid en ruimdenkendheid beslist en besloten dat het een goed idee was dat Edo M. Brunner maar eens in een Ferrari 599 moest gaan karren, voor een dagje. Ik ben het met hen eens.

Jazeker, daar zat ik met m'n kont riant in een 599 – en ik was echt niet afgefallen. Ik heb zo het vermoeden dat ze bij Ferrari rekening zijn gaan houden met de steeds maar groeiende Europeaan want ik weet dat een 328 echt niet ruim is van binnen en ik heb mij laten vertellen dat de meeste Ferrari's van voor én na die tijd mij niet zouden passen. Maar deze 599 zat als gego-

ik niet erg gecharmeerd was van de hoekige lijnen in de carrosserie. En van het idee dat de motor voorin lag. Maar in de loop van de dag dat ik ermee aan het spelen was en ik regelmatig nog weer eens goed keek naar dat feest van rijplezier, begon-ie steeds mooier te worden. Ken je dat? Als je naar een film kijkt met een actrice erin, dat je aan het begin van de film denkt: 'Hadden ze daar geen aantrekkelijker vrouwtje voor kunnen casten?' en dat je aan het eind van de film denkt dat diezelfde actrice eigenlijk de perfecte vrouw is, en dat je met haar wilt trouwen, en dat zij de moeder van je kinderen moet worden. Dát. Maar dan met een Ferrari.

Je moet een soort van exhibitionist zijn om in een Ferrari te willen rijden. Allemaal mensen om je heen in het verkeer, die als

ze je zien plots wakker worden en hun nek verdraaien. Kinderen op achterbanken (die blijkbaar nog steeds geen gordel dragen) en zelfs moeder de vrouw kijkt verheugd naar de Italiaanse verschijning. Een busje vol met pubers die raampjes open draaien en de schuifdeuren van de rijdende mini-van van paps opendoen en allemaal tegelijk al hun armen met videocameraatjes en mobiele telefoons uit de auto steken, twaalf in totaal, waardoor de Voyager ineens verandert in een soort rijdende egel. En dat allemaal alleen maar omdat ik voorbij kom met een Ferrari. Met de nadruk op Ferrari. Ik wilde me solidair opstellen met de jeugd, ook ik ben ooit jong geweest en had vroeger ook op die manier gereageerd wanneer mijn vader zou zijn ingehaald door een Ferrari. Dus besloot ik om voor deze pukkeldragers eens wellustig terug te schakelen terwijl ik naast ze reed. Op de A1. Terug naar z'n drie, verkwistend gas geven en keihard van ze weg accelereren. Ik zag ze in mijn achteruitkijkspiegel brullen, en omvallen van enthousiasme.

Maar het volgende heeft me werkelijk diep geschokt en geraakt. We weten dat de grootste ergernis in het verkeer onnodig links rijden is. Nou geloof me, dat kunnen ze allemaal nog beter als er een Ferrari achter ze zit. Ongelooflijk! Ik zou willen zeggen tegen de mensen van Nederland: 'Beste mensen, *tieft-donderstraal* toch op van die linkerbaan als je er niks te zoeken hebt, ga *modderfokking* rechts rijden met al die trut-autootjes.'

Wat zijn er veel Nederlanders die op een ontzettende zielige manier een ander willen belemmeren in zijn of haar succes en of geluk. Het lijkt wel of het in de Nederlandse geest gebakken zit als een soort tumor dat niet meer weg te snijden is. Doe maar gewoon dan doe je gek genoeg. Leren we het dan soms van onze leiders? We mogen niet meer verdienen dan de minister-president. We mogen geen paddo's meer, we mogen niet meer zelf kiezen als ondernemer of we wel of niet een rookvrije kroeg willen runnen. We mogen niet meer op straat staan met een biertje in de hand of een wijntje drinken in het park. Blijkbaar vinden we het fijn om elkaar te betutelen. Want wat ik op één dag allemaal meemaakte, gezeten in een Ferrari, daar lusten de honden geen brood van. Wat is er gebeurd met de ruimdenkende, tolerante Nederlander? Ik moet oppassen dat ikzelf ook niet al te moralistisch word. Maar jongens toch. Ontspant, verworpen der aarde!

